

УДК 82-93
Г17

Серія «Пів королівства»

Оригінальна назва:
Halve kongeriket. Arvingen (Royalteen 1. The Heir).

Уперше опубліковано Aschehoug Forlag AS 2020 року.
Опубліковано за домовленістю з Oslo Literary Agency.

Перемовини щодо видання українською мовою проходили за участі літературної агенції «Ванке, Гумен та Смірнова».

This translation has been published with the financial support of NORLA

Усі права застережено.

Г17 Гальворсен Анне Гюнн
Спадкоємець. Книга 1 / Анне Гюнн Гальворсен,
Ранді Фюглегауг; пер. з норв. Наталя Ліщук. —
Харків: Вид-во «Ранок», 2023. — 304 с. — (Серія «Пів
королівства»).

ISBN 978-617-09-8120-2

Лена Карлевік, сімнадцятирічна дівчина, яка рано подорошувала, вчиться жити в новому місті та в нових обставинах. Нова школа, клас, повний дітей багатіїв, та ще й принц і принцеса за однокласників. Лені доведеться пройти звинистим шляхом брехні, сумнівів, інтриг і підозр, щоб зберегти свою тасмичню та, можливо, навіть дозволити собі бути щасливою. Сум, сміх і кохання — найвідлітковіші речі у світі. Чи зможе Лена відстояти своє право на них?

Історія про довіру, дружбу, любов, вибір, а також про те, як важко і важливо подолати страх бути собою та дати іншим посправжньому себе побачити.

УДК 82-93

- © Randi Fuglehaug and Anne Gunn Halvorsen
- © Наталя Ліщук, переклад, 2023
- © ТОВ Видавництво «Ранок», 2023

ISBN 978-617-09-8120-2

1

Новий початок

- *Ж* у ж бо, Лено! — Із кухні разом з ароматом кави промовисто долинув бадьоро-ранковий і нетерплячий голос.

— Я вже встала, мамо!

Лена роздивлялася крихітні м'які кругленькі щічки і ніяк не могла надивитися. Теодорові дісталися навіть ямочки. Невеличкі цятки обабіч вуст, які з'являлися тільки коли він сміявся з кумедної гримаси чи коли вона лоскотала його животик. Проте малий сміявся майже постійно, і від цього вона й собі не могла стримати усмішки, навіть зараз, навіть коли надто рано, а вона надто сонна. Він стояв у своїй колісці та гойдав пухленькою дупцею в підгузку. Лена нахилилася й притулилася носом до щічок малюка. Вдихнула його запах. Пахнуло молоком і пуками.

Вона почула дедалі ближче приглушене човгання капців. Невдовзі на порозі, схрестивши руки, постала мама:

— Ну що за перебільшення. Ти всього лише спромоглася фізично підвестися з ліжка. Ану вдягайся швиденько!

Сама ж мама стояла в нестерпно потворному рожевому ранковому халаті, який був у її гардеробі вже цілу вічність. Вона підняла Теодора, який щасливо баламкав своїми короткими ніжками.

— Ти же знаєш, що мусиш о восьмій бути в школі? Запізнюватися в перший день ні до чого. Хіба не всі учні мають бути на місцях, коли... прибудуть двійнята?

Лена поволочила ноги до ванної кімнати.

— З усіх класів усіх шкіл я примудрилася потрапити саме в цей. Ти ж розумієш, що я залюбки лишилася б з тобою, адже так, Тео?

Мама похитала головою.

— Гадаю, цей малий командир згодний зі мною в тому, що тобі пощастило отримати таку нагоду. Боже правий, та тих, хто мріє опинитися в цьому класі, більш ніж достатньо. Іди вдягни на себе щось гарненьке, моя дівчинко. І причешти волосся!

Лена підморгнула Теодорові, а тоді зачинила по собі двері й ввімкнула душ. Простояла під теплим потоком води із заплющеними очима трішки довше, ніж мала на це часу.

Із рушником, обмотаним довкола тіла, і ще одним на голові, вона вийшла з ванної, повної пари, та відчинила дверцята шафи. Стягнула з вішака білу блузку, дістала джинси з високою талією. Лена зробила це на автопілоті, не задумуючись, як раніше, чи такий вибір пасує нагоді та який сигнал він може подати. Десь в іншій спальні в іншому місті мала би стояти Лів, яка

переміряла б половину своєї шафи, щоб обрати відповідне вбрання. Або ж, можливо, підготувала б його заздалегідь ще звечора. Такі речі вони обидві звикли планувати завчасно.

Тепер вибір уже не потребував такої ретельності.

Коли вона зайшла на кухню, мама сиділа за столом і годувала Тео кашею. Лена дістала хліб і варення. Вона жувала навстоячки над обробною дошкою, паралельно намазуючи канапок із собою — уперше за рік із гаком. Запивши останній шматок хліба склянкою молока, вона вирушила до ванної і почула радісний голос матері за спиною:

— Мабуть, доведеться просити молоко допомогти мені поставити намазки назад до холодильника!

Зазвичай Лена відповіла б: «Варення й саме добре із цим впорається», чи щось таке. Та сьогодні вона нічого не сказала. Поки чистила зуби повільними рухами, у її тілі відчувалося неприємне поєднання захвату та байдужості. Вона не була готова.

Вона не була готова до початку цього дня.

Вона не була готова до початку цього навчального року.

2

Елісенберг

Елісенберзька старша школа не була схожа на жодну з тих, де вона вчилася раніше.

Лена стояла перед ворітьми, витріщаючись на величезну будівлю із жовтої цегли. Вона чимось скидалася на замок. Великі вікна: якісь прямокутні, якісь аркові. Широкі білі рами. Школа була стара, проте нещодавно підреставрована, тож вигляд мала свіжий, немов причепурилася до початку нового шкільного року. І, вочевидь, не просто так. Тут точно не могло бути ні потрісканої фарби, ні розхитаних дверних ручок.

У Гортені могло. Оперьонінзьку середню школу — в народі Горерьонінг — також відремонтували кілька років тому, проте будівля й далі виглядала як дешевий сірий барак. Її старий район загалом більше скидався на, гм, втомлену повію, порівняно до цієї частини Осло. У районі Фрогнер усе було так... охайно. Будинки — старі й добре збережені — стояли, немов хизуючись самовпевненістю. Наче завжди тут були, хоча

це й справді так. Як вона прочитала у вікіпедії, школі було століття з гаком. Нині ж майданчик на шкільному подвір'ї заповнювали дівчата з довгим прямим волоссям та хлопці в стьобаних куртках, які прогулювались із задертими носами, немов ті циркові коні на манежі. Недосяжні. Ну то й що?

Вона тут не для того, щоб знайти друзів.

Мама з татом увесь час повторювали: вони «сподіваються, що переїзд до столиці стане для неї нагодою повернутися до соціального життя». Вони гадали, що все налагодиться, щойно вона почне із «чистого аркуша», як вони висловлювалися. Проте єдиним, чого хотіла вона сама, було перебути ці три роки, отримати диплом і рухатися життям далі. Батьки не розуміли. Для неї підліткове життя скінчилося.

Із таким самим успіхом вони могли залишитися в Гортені. Вона навчилася давати собі раду й там, після того як усі відвернулися від неї. Добре знала, як їй поводитися, коли та куди ходити, щоб не виглядати самотньою і не наштовхуватися на знайомих. Сяк-так усе налагоджувалося. Та коли батьку запропонували працювати в Осло, а Лені випала нагода знову піти до школи, батьки захопилися цією думкою, і раптом для всієї сім'ї переїзд видався чудовим рішенням. Вона підозрювала, що передусім батьки думали-таки про себе. Вони точно хотіли й самі почати все заново.

Шкільний дзвінок перебив потік спогадів. Вона зібралася й постояла нерухомо ще кілька

секунд, аж поки звук не виух і вона знову могла чути власні думки. Тоді глибоко вдихнула, наповнила легені повітрям і повільно випустила його через ніс. «*Here goes nothing*»*, — тихо промовила вона та зайшла всередину.

3

Лена через «е»

Лена примостилася за вільну двомісну парту в останньому ряді біля вікна.

Поки все йшло безболісно. Лисуватий вчитель на ім'я Уве м'яко привітався. Здавалося, його зовсім не турбував той факт, що це їхній перший день у старшій школі. Вона обвела поглядом усіх нових людей довкола. Дехто сидів на самоті, ні до кого не озиваючись, — точнісінько як і вона. Інші понахилилися над партами, щоб бути ближчими до сусідів, наче добре їх знали. Лена замислилася, як багато з них перейшли сюди з однієї середньої школи. Принаймні було зрозуміло, що в цьому новому класі вже були свої чикулі: кілька дуже красивих, струнких дівчат у явно дорогому одязі. Ще був чувак із трішки надмірною вагою та заразливим сміхом: він поводився впевнено, і це означало, що в нього багато грошей і багато друзів.

На щастя, на Лену ніхто не звертав уваги. Вона воліла би лишатися просто спостерігачкою.

* Що буде, те й буде (англ.). — Тут і далі прим. пер.

І за її спостереженнями, мама таки мала рацію. Двійнята, вочевидь, прибудуть останніми.

Вона відкрила сумку та дістала блокнот, який не використовувала вже понад рік. Як дивно було бачити власний почерк, напис кульковою ручкою на обкладинці: «Джастін Бібер», обведений сердечком. Бляха, як по-дитячому. Поруч віднівся напис: «Лена + Лів назавжди». Здавалося, що то було в іншому житті. Колишня найкраща подруга сьогодні починала другий рік навчання у Гортенській вищій школі. Цікаво, чи вона й далі займається професіональним спортом? Лена легко уявляла Лів досвідченою, впевненою другокласницею старшої школи. Можливо, цьогоріч подруга стане наставницею якомусь першокласнику. Кульковою ручкою Лена заходилася замальовувати напис у серці. Вона раптом відчула болочу тугу.

Звук потужного двигуна відірвав її від думок. Вона обернулася до вікна й помітила чорну, відполіровану до блиску автівку, яка зупинилася прямісінько перед дверима школи. Було неможливо щось побачити крізь затемнені вікна. Із водійського місця вийшов чоловік, одягнений у звичайний цивільний одяг, проте із навушником у вусі. На кілька секунд затримався, роззираючись, а тоді подав такий собі сигнал до автівки. Двійко задніх дверцят відчинилися майже одночасно, і кронпринц Карл Юган та принцеса Маргрете вийшли кожен зі свого боку. Він був одягнений у синє худі з каптуром, джинси та білі кросівки. Вона

стояла в білих штанах, червоній футболці та босоніжках. Обое були засмагли, із волоссям світлішим, ніж думалося Лені, але поза цим здавалося майже дивним, наскільки... звичайними вони виглядали. Хоча якими їм ще бути? Це вона, провінціалка, ніяк не може перестати на них витріщатися. Просто було геть дико спостерігати, як двійнята з королівської сім'ї, яких раніше вона купу разів бачила в телевізорі, в газетах та різноманітних блогах, виходять з автівки як звичайнісінькі люди. Вони усміхалися й розмовляли дорогою до входу, немовби продовжували дискусію, яку мали на шляху до школи.

Уже за кілька митей вони стояли у дверях класу.

— Слава Батьківщині! — радісно вигукнув кронпринц, і всі засміялися.

— Вибачте, що ми запізнилися, — мовила принцеса Маргрете до вчителя. — Усе через Калле, його чуприна сама собою не вкладеться.

— Усе гаразд, — відказав Уве, всміхаючись. — Просто займайте місця, і почнімо. Вітаю всіх в Елісенберзькій старшій школі!

Маргрете негайно сіла в першому ряду й обійняла обох дівчат, що опинилися поряд. Лена помітила, що багато хто тут, вочевидь, уже був знайомий із двійнятами. Інші ж дивилися широко розплющеними очима на брата й сестру з королівської сім'ї. Лена ж намагалася не подобитися тим, хто витріщався, але це було не так уже й легко. Адже це вони, справжні!